

Հ Ա Կ Ա Տ Ա Գ Ի Ր

Ընկերներէս երբեմնի,
Իւրաքանչիւրն իր կերպով,
Ջանաց ընել կեանքն իրեն
Բարիքներու անհուն ծով:

Մին, ըսկըսած ոչինչէն,
Հպարտ է այժմ երբ կ'անցնի
Կաղնի, բարձի նիսերուն
Հասակներուն ընդմէջէն:

Իսկ ուրիշ մը՝ ձեռներէց,
Ունի շատ զանաւոր կալուած,
Բայց սրտին մէջ խռովումն
Տեղ չունին սէրն ու Աստուած:

Երրորդի մը, ուշիմ միտ,
Վկայագրերն են տուած
Բարիք ու փառք ու պատիւ,
Բայց ճաղատկներ ալ անթիւ:

Ես՝ անհարակ, ասունքմէ
Ո՛չ մէկն ունիմ եւ ո՛չ միւս,
Բայց տենչ մը խորը հոգւոյս
Կը բաշխէ ինձ յոյս ու լոյս:

Քանզի գոհ եմ Քեզմէ, Տէր,
Գոհ՝ ինձ տրած պարգեւէն,
Բարիքները որուն հոծ
Մահէն անդին կը տեսնեն:

ՅԱՐԳԱՆՔ ՈՒ ՍԷՐ

Սիրոյ կարօտ մարդեր կան,
Մարդեր՝ ծառա յարգանքի.
Սէր մուտացող մարդեր կան,
Խիղճը հանած վաճառքի:

Կեանքին բացուած վարդեր կան,
Քաղցրածրպիտ մանուկներ,
Անոնց սրտին՝ ո՛վ է որ
Սիրոյ Բով թոյն է գրբեր:

Սէրէն կիզուած սրտեր կան,
Անմեռ բոցով ճեններող,
Յոյսի աչքով նայողներ
Կան գալիքին արփառող:

Կեանքէն բնութ մարդեր կան,
Խոծոռաբիթ, անհամբոյր,
Ո՛վ է պոկած սէրն արդեօք
Անոնց սրտէն մահաբոյր:

Դիրքի, փառքի մարմաջով
Յարասոյոր սրտեր կան,
Սիրոյ մեղրին անծանօթ՝
Կեանքի բեռէն կը տան:

Յարգանք կ'ուզենք եւ կամ սէր
Յանախ մէնք իսկ չենք գիտեր,
Քանզի յարգանքը ու սէր
Միշտ միասին չեն փախեր:

Գ. ՀԱՐՏԱՐ